

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/76/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2321010860
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2321010860.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Dušana Szabó, v trestnej veci obžalovaného O. Z., nar. X. W. XXXX v M., trvale bytom K. V., A. XXX/XX, okr. Galanta, t. č. vo výkone väzby v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov, pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 30. septembra 2021, č. k. 27T/55/2021-241, na verejnom zasadnutí konanom dňa 18. novembra 2021 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta zamieta.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona na nasledovnom skutkovom základe:

„v období najmenej odo dňa 16. mája 2018 do 14. februára 2021 v obci K. V., A. XXX/XX, v mieste trvalého bydliska jeho starého otca C. D. u ktorého žil, opakovane násilím, pod hrozbou násillia a pod psychickým nátlakom spočívajúcim v chytaní C. D. pod krkom, vykrúcaním rúk, prešacovaním, bránením odchodu z miesta bydliska, sa domáhal vydania finančnej hotovosti, ktorú mal C. D. u seba alebo ukrytú na rôznych miestach, ktorej finančnej hotovosti sa neskôr zmocnil násilím, prípadne túto mu C. D. vydal proti svojej vôli, z obavy o svoj život a zdravie, keďže mu obvinený O. Z. aj vulgárne nadával, ponižoval ho a vyhrážal sa mu slovami: „Budeš tancovať, ako Ti ja budem písať“, „Ty si starý, špinavý, lakomý, hlupák, sprostý, debil, potkan“, „Zakopem ťa do záhrady ako psa“, „Ja Ťa roztrhám, zabijem Ťa“, následkom čoho sú u poškodeného C. D. prítomné známky úzkosti a depresívneho ladenia ťažkého stupňa a bola mu spôsobená konaním obvineného aj majetková škoda vo výške 4.204,20 €.“

2. Obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom dňa 30. septembra 2021 urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý mu obžaloba kladie za vinu, ktoré okresný súd prijal a súčasne rozhodol, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku sa nevykoná a vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste a s výrokom o uložení ochranného opatrenia.

3. Za spáchanie trestného činu uvedeného v bode 1 okresný súd obžalovanému podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. l), § 38 ods. 2, ods. 3 a § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky nepodmienečne, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia. Okresný súd napadnutým rozsudkom zároveň obžalovanému podľa § 73 ods. 1 Trestného zákona uložil ochranné psychiatrické liečenie, a to s poukazom na § 74 ods. 1 Trestného zákona ústavnou formou.

4. Pokiaľ ide o odôvodnenie výroku o treste, okresný súd konštatoval prítomnosť jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, pretože obžalovaný sa k trestnej činnosti priznal a úprimne ju oľutoval a na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o svojej vine, ktoré súd prijal. Príťažujúcu okolnosť u obžalovaného okresný súd nezistil. Okresný súd ďalej uviedol, že do úvahy prichádzalo uloženie trestu odňatia slobody podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona pri prevahe poľahčujúcich okolností podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona v rámci nezmenenej dolnej hranice trestnej sadzby trestu odňatia slobody t. j. 7 rokov a zníženej hornej hranice trestnej sadzby trestu odňatia slobody postupom podľa § 38 ods. 8 Trestného zákona, t. j. 12 rokov a 4 mesiace.

5. Okresný súd v napadnutom rozsudku poukázal na znalecký posudok znalca Maroša Uhrína č. 22/2021, z ktorého mal za preukázané, že obžalovaný v čase spáchania skutku trpel duševnou poruchou - organickou poruchou osobnosti, ktorá porucha mala forenzne významný vplyv na jeho ovládacie schopnosti, ktoré boli znížené podstatne, nie však úplne vymiznuté a forenzne nevýznamný vplyv na jeho rozpoznávací schopnosti, ktoré síce tiež boli znížené, ale nepodstatne, z čoho potom vyplynulo, že v čase spáchania skutku obžalovaný vedel len čiastočne ovládať svoje konanie. Znalec tiež skonštatoval, že z hľadiska psychiatrického je obžalovaný pre spoločnosť nebezpečný a je mu potrebné nariadiť ochranné psychiatrické liečenie ústavnou formou. Okresný súd preto uviedol, že obžalovaný v čase spáchania skutku síce príčetný bol, keďže boli u neho prítomné ako ovládacie tak i rozpoznávací schopnosti, avšak jeho príčetnosť bolo znížená v značnej miere, keďže svoje konanie vedel ovládať len čiastočne. Okresný súd preto dospel k záveru, že zdravotný stav obžalovaného v čase spáchania skutku spôsobuje, že použitie nezníženej sadzby trestu odňatia slobody s ohľadom na jeho spodnú hranicu 7 rokov by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a pôsobilo by na neho skôr demoralizujúco než výchovne a prevažovala by len represívna stránka trestu.

6. Okresný súd v napadnutom rozsudku poukázal na možnosť mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, podľa ktorého súd môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatel'a, ktorý spáchal trestný čin v stave zmenšenej príčetnosti, a súd má za to, že vzhľadom na zdravotný stav páchatel'a by bolo možné za súčasného uloženia ochranného liečenia dosiahnuť ochranu spoločnosti aj trestom kratšieho trvania, pričom nie je viazaný obmedzeniami uvedenými v odseku 3 a zároveň uloží ochranné liečenie a zároveň uviedol, že u obžalovaného nejde o osobu závažnejšie kriminálne narušenú, nakoľko tento má dosiaľ vykázané jedno odsúdenie, ktoré je t. č. už zahladené, pričom išlo o odsúdenie za drobnú krádež kvalifikovanú podľa § 212 ods. 2 písm. f) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní jeden rok. Okresný súd tiež uviedol, že obžalovaný priestupkovo riešený dosiaľ nebol.

7. S ohľadom na skutočnosti uvedené v bodoch 4 až 6 okresný súd dospel k záveru, že na obžalovaného postačuje pôsobiť trestom odňatia slobody vo výmere 4 roky nepodmienečne za súčasného uloženia ochranného psychiatrického liečenia ústavnou formou, k čomu uviedol, že i keď je trest uložený pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ide o pomerne dlhodobé obmedzenie osobnej slobody obžalovaného, ktoré podľa presvedčenia súdu bude mať na neho dostatočný prevýchovný vplyv, aby si uvedomil závažnosť svojho protispoločenského konania a bude splnený účel trestu tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 Trestného zákona. S poukazom na požiadavku primeranosti trestu a jeho individualizácie okresný súd nepovažoval za potrebné pôsobiť na obžalovaného dlhším trestom odňatia slobody ako 4 roky, a preto aj návrh obžaloby uložiť obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov nepodmienečne pokladal vzhľadom na skutkové zistenia za neprimerane prísny mňajúci sa účelu trestu najmä z hľadiska rehabilitácie obžalovaného.

8. Okresný súd zároveň uviedol, že trest odňatia slobody nespojený s reálnym výkonom by nespĺnil úlohu, ktorú mu ukladá zákon, keďže trestné činy majúce charakter domáceho násillia vykazujú vysoký stupeň nebezpečnosti a každá moderná spoločnosť s nimi spája pomerne závažné následky. Trest nespojený s výkonom by v tomto prípade podľa názoru okresného súdu bol naozaj iba symbolický a neplnil by preventívno-výchovnú úlohu najmä vo vzťahu k spoločnosti a potencónálnym ďalším páchatel'om, čím okresný súd reagoval na návrh obhajoby uložiť obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere tri roky a jeho výkon podmienenčne odložiť za súčasného nariadenia probačného dohľadu nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe.

9. K námietke obhajoby, že mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody je v danej veci odôvodnené i kajúcny postojom obžalovaného k trestnej činnosti postupom podľa § 39 ods. 2 písm. d) v spojení s ods. 4 Trestného zákona per analogiam okresný súd poukázal na aplikačnú prax, podľa ktorej pri súbehu dôvodov na mimoriadne zníženie trestu, v danej veci podľa § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam sa na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona obmedzenie o jednu tretinu podľa § 39 ods. 4 Trestného zákona neuplatní. Ak by súd aplikoval v prípade obžalovaného ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d) v spojení s ods. 4 Trestného zákona per analogiam, bol obžalovaný znevýhodnený, pretože mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona môže byť väčšie, než podľa § 39 ods. 4 Trestného zákona.

10. Výrok o zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia okresný súd odôvodnil poukazom na ustanovenie § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, pretože obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

11. Po vyhlásení napadnutého rozsudku si prokurátor, obžalovaný ako aj zákonná zástupkyňa obžalovaného ponechali lehotu na vyjadrenie sa k možnosti podania odvolania, pričom následne proti napadnutému rozsudku podal odvolanie len prokurátor, a to v neprospech obžalovaného. Prokurátor v odvolaní poukázal na ustanovenia § 34 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a ods. 4 Trestného zákona s tým, že podľa jeho názoru sa okresný súd uvedenými ustanoveniami pri ukladaní trestu obžalovanému dôsledne neriadil. Prokurátor poukázal na skutočnosť, že obžalovaný páchal zločin v období od 16. mája 2018 až do 14. februára 2021, teda takmer tri roky, čo zvyšuje nebezpečnosť jeho konania ako aj na následky, ktoré páchaním zločinu spôsobil, a to na prítomné znaky úzkosti a depresívneho ladenia ťažkého stupňa u poškodeného C. D. ako aj na skutočnosť, že obžalovaný svojim konaním spôsobil poškodenému majetkovú škodu.

12. Prokurátor má najmä vzhľadom na závery znaleckého dokazovania, najmä čo do takmer úplného zachovania rozpoznávacích schopností obžalovaného, ďalej vzhľadom na následok, aký bol daným činom spôsobený ako aj dlhodobé konanie obžalovaného zato, že mimoriadne zníženie trestnej sadzby o viac ako jednu tretinu je neprimerane mierne a neadekvátne, a preto navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil vo výroku o treste a aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovanému uložil primeraný a zákonný trest.

13. Na verejnom zasadnutí prokurátorka krajskej prokuratúry zotrvala na odvolaní podanom prokurátorom okresnej prokuratúry a obhajca obžalovaného poukázal na svoje vyjadrenie k odvolaniu, podľa ktorého trest uložený okresným súdom v napadnutom rozsudku obžalovaný prijal a tento považuje za primeraný a zákonný. Obhajca obžalovaného preto navrhol, aby krajský súd odvolanie prokurátora okresnej prokuratúry ako nedôvodné zamietol. Obžalovaný sa k návrhu svojho obhajcu pripojil.

14. Verejného zasadnutia sa zúčastnil aj poškodený, ktorý navrhol, aby krajský súd odvolaniu prokurátora okresnej prokuratúry nevyhovel a odvolanie zamietol, pretože obžalovaný je chorý.

15. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku (1) Ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

16. Podľa § 319 Trestného poriadku Odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

17. Krajský súd preskúmaním spisového materiálu zistil, že odvolanie proti napadnutému rozsudku podala oprávnená osoba /§ 307 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku/ a odvolanie bolo podané včas / § 309 ods. 1 Trestného poriadku/. Po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti napadnutého výroku o treste ako aj správnosti postupu konania, ktoré napadnutému výroku predchádzalo krajský súd zistil, že odvolanie nie je dôvodné a je potrebné ho zamietnuť.

18. Okresný súd v konaní, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo správne ustálil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a správne aplikoval ustanovenia § 38 ods. 2, ods.

3 Trestného zákona pri znížení hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody.

19. Následne okresný súd aplikoval ustanovenie § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, podľa ktorého (2) Súd môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatel'a

c) ktorý spáchal trestný čin v stave zmenšenej príčetnosti, a súd má za to, že vzhľadom na zdravotný stav páchatel'a by bolo možné za súčasného uloženia ochranného liečenia dosiahnuť ochranu spoločnosti aj trestom kratšieho trvania, pričom nie je viazaný obmedzeniami uvedenými v odseku 3 a zároveň uloží ochranné liečenie.

20. Vykonaným dokazovaním, konkrétne znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný v čase spáchania skutku trpel duševnou poruchou - organickou poruchou osobnosti, ktorá porucha mala forenzne významný vplyv na jeho ovládacie schopnosti, ktoré boli znížené podstatne, nie však úplne vymiznuté a forenzne nevýznamný vplyv na jeho rozpoznávacie schopnosti, ktoré síce tiež boli znížené, ale nepodstatne, z čoho potom vyplynulo, že v čase spáchania skutku obžalovaný vedel len čiastočne ovládať svoje konanie, teda obžalovaný v čase spáchania skutku síce príčetný bol, keďže boli u neho prítomné ako ovládacie tak i rozpoznávacie schopnosti, avšak jeho príčetnosť bola znížená v značnej miere, pretože svoje konanie vedel ovládať len čiastočne. Obžalovaný teda žalovaný trestný či spáchal v stave zmenšenej príčetnosti tak, ako to má na mysli cit. ustanovenie § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona.

21. Okresný súd sa tiež v napadnutom rozsudku správne a vyčerpávajúco venoval odôvodneniu aplikácie ustanovenia § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona a správne reagoval aj na návrh obhajoby aplikovať ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam, preto krajský súd na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresným súdom len poukazuje bez potreby jeho opakovania.

22. Prokurátor okresnej prokuratúry v odvolaní namieťa, že uloženie trestu odňatia slobody zníženého pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o viac ako jednu tretinu je v prejednávanej príhode neprimerané, pričom poukazuje na čas resp. dĺžku obdobia páchania trestného činu, ďalej na následky, ktoré konanie obžalovaného spôsobilo poškodenému v podobe znakov úzkosti a depresívneho ladenia ťažkého stupňa ako aj na skutočnosť, že obžalovaný svojim konaním spôsobil poškodenému majetkovú škodu.

23. K námietkam prokurátora krajský súd uvádza, že práve páchanie trestného činu obžalovaným po dlhší čas u obžalovaného založilo právnu kvalifikáciu skutku aj podľa § 208 ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a čo sa týka následkov spôsobených poškodenému na jeho psychike či majetku, tieto sú následkami, ktoré sú obvykle s konaním páchatel'ov prejednávanej trestného činu spojené, čo krajský súd uvádza bez toho, aby konanie obžalovaného akokoľvek zľahčoval.

24. Aby súd mohol v konkrétnom prípade aplikovať ustanovenie § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, musia byť kumulatívne splnené dve podmienky, a to že páchatel' spáchal trestný čin v stave zmenšenej príčetnosti a súčasne, že súd má za to, že vzhľadom na zdravotný stav páchatel'a by bolo možné za súčasného uloženia ochranného liečenia dosiahnuť ochranu spoločnosti aj trestom kratšieho trvania, pričom ak súd toto ustanovenie aplikuje, je zároveň povinný páchatel'ovi uložiť aj ochranné liečenie. Pokiaľ by obžalovaný trestný čin nespáchal v stave zmenšenej príčetnosti, okresný súd by mu musel ukladať trest odňatia slobody v rozpätí od 7 rokov do 12 rokov a 4 mesiacov /pozn. po úprave hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby, t.j. jej znížení z 15 rokov/ a zároveň by vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného o jeho vine mohol, ale nebol povinný per analogiam aplikovať ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, a to s poukazom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 55/2016 z 27. júna 2017.

25. Krajský súd na tomto mieste poznamenáva, že mimoriadneho zníženie trestu podľa § 39 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona je vždy fakultatívnej povahy. Totiž pri kumulatívnom splnení podmienok vyžadovaných týmto ustanovením, súd môže pristúpiť k mimoriadnemu zníženiu trestu, avšak nie je povinný tak urobiť. Súd v tomto prípade disponuje oprávnením, ktorého hlavným cieľom je záujem na

individualizácii trestu v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona. /uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Tdo/14/2019 z 5. júna 2019/

26. Rozdiel medzi oboma dôvodmi na mimoriadne zníženie trestu okrem limitu pre zníženie dolnej hranice trestu je aj v tom, že kým v prípade ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona na páchatel'a bude pôsobiť len uložený trest, v prípade aplikácie ustanovenia § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona bude ochranu spoločnosti spolu s uloženým trestom zabezpečovať aj ochranné liečenie. Práve uvedený rozdiel je dôvodom, prečo na dosiahnutie účelu trestu, konkrétne jeho funkcie ochrany spoločnosti, môže v prípade aplikácie ustanovenia § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona pôsobiť aj trest kratšieho trvania, pretože k tomuto prístupuje aj ochranné liečenie, ktoré súd v takomto prípade páchatel'ovi obligatórne ukladá, čo je vyjadrené tým, že v takomto prípade súd nie je viazaný obmedzeniami uvedenými v odseku 3 ustanovenia § 39 Trestného zákona, teda trest uložený v konkrétnom prípade môže byť uložený aj vo výmere zníženej o viac ako jednu tretinu pod zákonom stanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby. Zjednodušene povedané, kým v jednom prípade na dosiahnutie sledovaného účelu bude pôsobiť len jeden nástroj, potom jeho sila musí byť vyššia, zatiaľ čo v druhom prípade na dosiahnutie sledovaného účelu budú nástroje pôsobiť dva, preto sila každého z nich môže byť aj nižšia, avšak spoločne musí byť taká istá, ako v prvom prípade.

27. Ako aj okresný súd v napadnutom rozsudku uviedol, trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

28. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické. (uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 25. augusta 2020, sp. zn. 6To/23/2020)

29. Krajský súd je toho názoru, že okresný súd správne ustálil, že na osobu obžalovaného bude postačovať pôsobenie trestom odňatia slobody vo výmere 4 roky za súčasného uloženia ochranného psychiatrického liečenia ústavnou formou. Krajský súd v zhode s okresným súdom považuje trest odňatia slobody uložený obžalovanému za zákonný a spravodlivý.

30. Okresný súd tiež správne rozhodol, keď obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

31. Keďže krajský súd nezistil dôvody na zmenu či zrušenie napadnutého rozsudku, odvolanie prokurátora okresnej prokuratúry ako nedôvodné zamietol.

32. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0. (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku)

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.